

V. 35 Démon rozjímá o nejvyšším Já.

PRAHLÁDA pokračoval v rozjímání: Óm je jediné nedvojné Vědomí prosté veškeré nevědomosti. Vše, co existuje ve vesmíru, není nic jiného než jedno jediné Já. Tato Intelligence, která vše ozařuje podobně jako Slunce, je i uvnitř těla složeného z masa a krve. Intelligence prožívá veškeré smyslové zážitky a kvůli ní je oheň horký a nektar sladký. Není statická, přestože si na něčem stojí. Nehýbe se, přestože někam směřuje. Je neustále něčím zaměstnána, přestože setrvává v klidu. Není ničím zasažená, přestože aktivně zasahuje. V minulosti, přítomnosti i budoucnosti, kdekoli, tady i tam, zůstává i přes zdánlivé proměny stále stejná. Neomezené Vědomí, jež je prosté strachu a omezení, vytváří a udržuje nekonečnou rozmanitost bytostí, od Stvořitele Brahmy až po stéblo trávy. Je neustále činné, a přece v porovnání s ním je kámen činorodější a prostor činností více ovlivněný.

Je to Já, Intelligence či Vědomí, které oživuje mysl, jako když vítr čechrá listí, a nutí fungovat smysly, jako když jezdec vede koně. Ačkoli je Vědomí pánem těla, zabývá se nejrůznějšími činnostmi, jako by bylo otrokem.

Toto Já je třeba hledat, uctívat ho a rozjímat o něm. Tím, že se k němu člověk uchýlí, překročí projevený svět s jeho iluzí a koloběhem zrození a smrti. Dosáhnout Já není těžké. Lze si jej snadno naklonit jako dobrého přítele, neboť sídlí v lotosu srdce každé bytosti. Je dosažitelné ve vlastním těle a netřeba ho vybízet. Projeví se a odhalí, byť na něj pomyslíme jen na okamžik. Obdařené všemi výjimečnými vlastnostmi je Pánem všeho, však ten, kdo jej uctívá, je zbaven pýchy a namyšlenosti.

Tak jako vůně přebývá v květině, tak nejvyšší Já přebývá v každém těle. Všichni k němu ale nedojdou, neboť málokdo se dotazuje na Pravdu ohledně Já. Jestliže je díky dotazování se na Já dosaženo pochopení, je tu okamžitý prožitek nejvyšší blaženosti a člověku se dostane nazření Pravdy, které ho již neopustí. Všechny překážky i všichni nepřátelé odpadnou a tužby přestanou obtěžovat mysl. Je-li uzřeno To, je uzřeno vše. Je-li vyslyšeno To, je vyslyšeno vše. Je-li tu dotyk Toho, je tu spojení se vším. Svět je tu proto, že je tu To. To bdí, i když jedinec spí. To pobídne nevědomého k probuzení, odstraní utrpení a obdaří člověka vším, po čem touží. Ve stvořeném světě se To jeví jako *džíva*, živá bytost, která zakouší potěšení a nechá se rozptylovat objekty světa.

Ve všech tělech To existuje jako Já, které v naprosté vyrovnanosti zakouší samo sebe. V celém vesmíru je to jedna jediná kosmická Skutečnost.

PRAHLÁDA dále rozjímal: Nejvyšší Já je prázdnotou v prostoru. Je pohybem ve všech pohyblivých věcech. Je světlem ve všem, co září. Je chutí všech tekutin, pevností země, Žárem ohně i chladem Měsíce. Je pravou existencí ve všech světech. Tak jako každé látce přísluší specifické vlastnosti, tak Já existuje v těle jako Pán. Tak jako čas existuje ve všech

dobách a existence existuje na všech místech, tak Já existuje se všemi fyzickými a psychickými vlastnostmi ve všech tělech.

Nejvyšší Já je věčným Bytím, které ozařuje i bohy. Jsem Já samo. Ve mně nejsou představy ani pojmy. Tak jako prostor není ovlivněn prachovými částicemi, jež jsou v něm rozptýleny, a jako lotos není ovlivněn vodou, z níž vyrůstá, tak také mě nemůže nic ovlivnit. Štěstí a neštěstí se týká těla, jak by jimi mohlo být ovlivněno Já? Tak jako se plamen v lampě neomezuje na vlákno knotu, tak Já, jež překračuje hmotnou existenci, není omezeno hmotou. Jaký vztah může být mezi mnou a tužbami, které pocházejí ze smyslů a z představ o bytí a ne-bytí? Kdo nebo co může spoutat prostor a kým nebo čím lze spoutat mysl?

I když je tělo rozsekáno na sto kusů, Já nebude zraněno. I když hliněnou nádobu rozbijeme na prach, prostor uvnitř nádoby nezničíme. I když skřet myslí, což je jen pojem, který ve skutečnosti neexistuje, přestane vytvářet představy a pojmy, co můžeme ztratit? Dříve tu byla mysl složená z představ štěstí a neštěstí, ale nyní všechny tyto představy ustaly. Kde je potom moje mysl? Který hlupák by zakoušel představy jako „někdo něco od sebe odlišného zakouší“, „někdo něco od sebe odlišného chápe“, „někdo něco od sebe odlišného vidí“ či „někdo utrpěl pohromu“? Je to sama přirozenost, jež prožívá a zakouší, je to mysl, jež uchopuje a rozmyšlí, je to tělo, jemuž náleží trpět, a je to pomýlený, špatný člověk, jenž je hlupákem. V tom, kdo došel osvobození, však nic z toho není. Netoužím po potěšení ani se ho nechci zbavit. Co přijde, nechť přijde, co odejde, nechť odejde. Ať se v těle objeví představy různých zážitků, nejsem v nich a ony nejsou ve mně.

Dlouho jsem byl v područí hrozného nepřítele zvaného nevědomost, který mě připravil o bohatství poznání. Z milosti boha Višnu a díky vlastnímu úsilí jsem však poznání dosáhl. Magickým zaklínadlem poznání Já byl zažehnán nebezpečný skřet ega. Zbavil jsem se bídý nevědomosti a iluze a přebývám jako Pán všeho. Vše, co stojí za to poznat, bylo poznáno, a vše, co stojí za to vidět, bylo spatřeno. Dosáhl jsem toho, za čím již není co dosahovat.

PRAHLÁDA pokračoval v rozjímání: Jaké je to štěstí, že jsem daleko za sebou nechal jedovatého hada touhy po smyslovém potěšení, neboť s tím se utišily všechny iluze a naděje. Dosáhl jsem nejvyšší Pravdy. Díky zpěvu *manter*, modlitbě, klidu mysli a ukázněnému životu jsem uzřel Boha, jímž je Já. Poznání nejvyššího Bytí je milostí boha Višnu pevně ustáleno v mém srdci.

Dosud jsem byl pronásledován iluzemi a omezeními. V lese nevědomosti jsou mraveniště obývaná jedovatými hady smyslových tužeb, bezedné jámy smrti a lesní požáry neustálého hoře. Jako lupiči se tu potulují násilí, chamtivost a ten nejnebezpečnější nepřítel, pocit ega. Díky milosti boha Višnu a svému vlastnímu úsilí jsem se od všeho osvobodil. Má vnitřní Intelligence byla plně probuzena. A ve světle probuzené Intelligence není vnímán pocit

ega, podobně jako nevidíme tmu, jakmile na obloze vyjde Slunce. Skřet pocitu ega byl poražen. Spočívám v sobě v klidu a míru.

Je-li poznána Skutečnost a zničen pocit ega, kde je pak místo pro iluze, naděje, touhy nebo žal a psychické strádání? Nebe, peklo i představy o osvobození existují pouze do té doby, dokud je tu pocit ega. Obrazy se malují na plátno, nikoli na prázdnou oblohu! Jakmile je inteligence zbavena mraků tvořených pocitem ega a bouří tužeb či chtění, zazáří světlem Sebepoznání jako úplněk za jasné noci.

Chvála nejvyššímu Já, osvobozenému z bažiny pocitu ega. Chvála nejvyššímu Já, v němž se upokojily smysly i nenasytná mysl. Chvála nejvyššímu Já, v němž rozkvetl lotos blaženosti. Chvála nejvyššímu Já přebývajícímu v lotosu srdce. Chvála nejvyššímu Já, které má dvě křídla, Vědomí a jeho odraz, projevený svět. Chvála nejvyššímu Já, jež je Sluncem rozptylujícím v srdci temnotu nevědomosti. Chvála nejvyššímu Já, jež je ochráncem nejvyšší Lásky a udržovatelem všech věcí ve vesmíru.

Tak jako lze ocelí utnout rozzhavený ocelový drát, tak jsem čirým stavem mysli podmanil samotnou svou mysl. Chtění, nevědomost a hloupost jsem zničil pomocí jejich protikladů. Mé tělo pracuje jen vlastní silou bez přítomnosti ega. Psychické podmíněnosti, omezení a sklony z minulosti byly odstraněny. Je k podivu, jak jsem mohl tak dlouho vydržet v pasti pocitu já, pocitu ega. Moje mysl osvobozená od závislostí a zvyků, od tužeb a chtění, od neukázněnosti a sklonů k honbě za potěšením i od pomýlené víry v existenci ega dosáhla stavu klidu a míru. Skončilo veškeré utrpení a nastal úsvit nejvyšší Blaženosti.